

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Assertiones Philosophicæ Fusius Deductæ Philosophiæ
Peripateticæ communioris Epitomen exhibentes**

Leuren, Peter

Coloniae Agrippinae, 1681

clv [i.e. i]. Locvs imaginarius est spatium reale purè poſſibile, quod nobis imaginamur per modum aëris, aut ſimilis alicujus actus in infinitum diffuſi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71607](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71607)

nationem tamen illam & discretionem seu
divisionem partim sunt actu, partim poten-
tiâ, adeoque indifferentes sunt, ut expriman-
tur per mille, vel per centum; neque ut desig-
nabiles habent terminum. Ad hoc ergo, ut
constituant hæ partes infinitum categorema-
ticum, non sufficit, ut sint actu simul & di-
stinctæ, adeoque cognitæ ut distinctæ repræ-
sentent aliquem indeterminatum numerum.

DISSERTATIO XV.

De Loco & Vacuo.

I. **L**OCVS seu spatium imaginarium, in
quo ultimatè est & ubicatur omne
spatium reale, bene explicatur, quòd sit spa-
tium reale purè possibile, quod nobis ima-
ginamur, sive concipimus per modum aëris,
aut similis alicujus corporis, quo rerum
ubicationes metimur, actu existentis se-
cundùm trinam dimensionem extensi, &
in infinitum diffusi. In quo licet involvatur
negatio per *τὸ purè possibile* indicata, quæ ad-
æquatè nunquam tolli potest, cum quocun-
quæ corpore producto in spatiis imaginariis
restet spatium imaginarium amplius, à plu-
ribus corporibus producibilibus occupan-
dum: quia tamen eam, dum spatium reale

possibile per modum actu existentis apprehendimus, non ita explicitè concipimus, minùs bene per hanc negationem spatium imaginarium explicatur. Nequè tamen etiam hic locus, cum actu sit nihil, est positiva & realis capacitas ad hoc, ut ibi corpus sit præsens, sed potiùs negativa aliqua capacitas, quatenus dicit negationem ubicationis entis possibilis ibi existere. Rem itaque esse in spatio imaginario, est rem habere actualem ubicationem correspondentem, sive de se proximè aptam correspondere ubicationi, quam corpus possibile juxta vel circum illam habere potest. Hinc Deus verè, est minùs propriè, dicitur esse in spatiis imaginariis, quatenus per immensitatem suam est ibi, ubi de facto quidem nullius corporis ubicatio illius ubicationi correspondet, sed ubi illius immensitati plures & plures in infinitum corporum extensorum ubicationes correspondere possunt: adeoque est in nihilo, non ut contentum in continente, sed ut correspondens per suam immensitatē alicui possibili alicujus possibilis, non existentis, ubicationi. Et Deum sic esse extra cælos, patet ex eo: si mundus hic ex suo

suo loco imaginario moveretur ad aliud spatium imaginarium, utiq̄ue erit illi & ibi præsens Deus, sed non erit ibi productus, nec illuc se movit, ergo ante ibi fuit. Quare SS. Patres dicentes; Deum, antequàm mundus fieret, non fuisse alibi, quàm in se ipso; nihil volunt aliud, quàm eum non eguisse corporali loco, seu nullius creaturæ ubicationem illius imensitati coëxstitisse. Unde tamen non benedicetur Deus existere extra cælos in templis, equis, hominibus possibilibus existere in spatiis imaginariis; hæc enim non per modum templorum, equorum &c. possibiliū apprehendimus; nequē ibi ulla templa, equos &c. cōcipimus, sed spatia imaginaria imaginamur nobis per modum expansionis immensæ, abstrahendo ab omni materia. Nequē per hanc Dei immensitatem sic per spatia imaginaria diffusam bene explicantur hæc spatia (etsi de cætero res corporea eo ipso, quò existit in spatiis imaginariis, coëxtendatur immensitati divinæ, sitquē ipsi præsens Deus sine ulla sui mutatione) dum enim de spatio imaginario audimus, non tam explicitè apprehendimus immensitatem Dei, quàm corpus aliquod per modum aëris extra cælos diffusi.

k 5

II. Lo-